

“Sense idees boges, el país, culturalment, no avançaria”

‘Plora aquí’ és el títol del seu nou disc i, també, d’una pel·lícula de monstres protagonitzada per Bruna Cusí i Judit Mascó

“Per què no hi ha hagut mai a Catalunya ningú que fes una pel·lícula sobre el monstre del llac de Banyoles?”, es pregunta

Fariem segurament molt curt si diguéssim que Plora aquí (avui es publica en format físic; el dia 23 en digital) és el nou disc de Ferran Palau i prou, ja que, en el marc d’aquest projecte, s’hi inclou també un fascinant curtmetratge dirigit per Pablo Maestres, protagonitzat per Bruna Cusí i Judit Mascó, a través del qual el músic de Collbató, que també hi fa d’actor, exposa la seva fascinació pels monstres de les pel·lícules dels anys vuitanta. “No sé si és perquè no he madurat o perquè, de petit, ja era una persona força madura, però, sigui com sigui, les coses que m’interessen ara són les mateixes que m’interessaven quan tenia deu anys”, confessa aquest músic que, en el terreny musical, i amb la complicitat de Joan Pons (El Petit de Cal Eril) i Jordi Matas, ha teixit una de les sonoritats més exquisides del pop fet a Catalunya en l’última dècada. Palau, que estrenarà el curtmetratge el dia 22 als cinemes Phenomena de Barcelona, atén El Punt Avui després d’ensenyar-nos en el mòbil els esbossos que ell mateix va fer dels dos monstres de la història, Sniff i Smosly, i que, després, l’artista Agnès C. Olivé va materialitzar.

Un disc? Una petita pel·lícula? Com ha agafat forma ‘Plora aquí’?

Els videoclips ja no tenen la funció de quan van néixer amb la MTV, que era poder vendre una cançó no únicament a través de la ràdio sinó també de la televisió. En no haver-hi ja espais, doncs, on poder destinar-hi els videoclips, almenys en aquest país, ens vam proposar que el videoclip fos també un curtmetratge, i donar-li la mateixa importància que les cançons, procurant que tot plegat creixés a la vegada i formés part d’un mateix nucli. Aquesta vegada, doncs, no m’he limitat a gravar un disc, sinó a crear un petit món on hi ha unes cançons i una petita pel·lícula, però també unes idees i una estètica molt determinada. La història de la pel·lícula està inspirada en les lletres del disc, especialment en la d’Avui, on diu: “Avui seràs el fang que frenarà els meus peus.” Parla de l’Sniff, que és el monstre de la portada del disc. I afegeix: “Avui seràs la sal que em curarà la pell”, referint-se a aquest altre monstre blanc, amb incrustacions de sal. Un representaria la rauxa i la bogeria. L’altre, la prudència i el seny.

Tenim una llarga fascinació pels monstres, a Catalunya.

Cert. A Catalunya hi ha hagut molta tradició i cultura de monstres, moltes llegendes populars. Crec, però, que no hem sabut traslladar-les al cinema, on més aviat hem apostat per aquesta mena de realisme costumista tan típic dels films catalans. N’hi ha que són boníssims, eh! Però, en qualsevol cas, em xoca que ningú s’hagi aventurat mai a fer pel·lícules de monstres. Passa el mateix amb els extraterrestres. No em diguis que aquestes observacions d’ovnis a Montserrat no eren un temassoper fer-ne una pel·lícula? Doncs han hagut de venir de Madrid aquests de La Mesías per explicar-nos-ho, la qual cosa té nassos...

Vostè té Montserrat al costat de casa...

Exacte, totes aquelles reunions de freakies, jo les vaig viure en primera persona. Ara ja no se’n fan perquè el senyor Grífol, que d’alguna manera era el jefede tot allò, es va retirar, però a La Mesías hi ha una escena durant la qual venen uns quinquisa increpar-los, per exemple, que és una cosa que jo, a Montserrat, vaig arribar a veure amb els meus propis ulls. Recordo estar mirant aquesta sèrie i pensar de manera constant: “Ostres, de debò han hagut de venir de Madrid per explicar-me això que passava aquí al costat? Com és que, tenint aquest material tan increïble, cap de nosaltres ho ha fet abans?” I podem parlar també del monstre del llac de Banyoles, també. Per què no hi ha hagut mai a Catalunya ningú que fes una pel·lícula sobre això? Mira que ens n’hem hagut

empassar unes quantes: del monstre del llac Ness...

A 'Parc' (2021) ja jugava força amb referents del cinema de terror dels anys vuitanta. En va ser el desencadenant?

No hi està directament connectat, però alguna cosa hi té a veure, és clar. Soc molt fan del cinema d'aquella època, que és una font d'inspiració en la qual constantment hi trobo idees. Quan faig un disc necessito partir d'un concepte. No em refereixo a un concepte narratiu que s'expliqui de manera explícita en les lletres, sinó a una idea en què pugui englobar les cançons o allò que vulgui fer, en aquest cas una pel·lícula, també. Fa dos Nadals, veient pelis com Laberinto o La historia interminable vaig tenir la idea de fer un disc amb aquest tipus de monstres. I el primer que vaig fer va ser posar-me a construir-los a casa i compartir amb en Pablo [Maestres] aquestes idees.

Viure prop de Montserrat, doncs, alimenta aquesta fascinació per aquest univers fantàstic?

Absolutament. Montserrat, ovis a banda, té una càrrega molt bèstia de misteri, t'encén molt la imaginació. Jo hi vaig pràcticament cada dia, als boscos de la falda de la muntanya, i és habitual passejar per algun d'aquells camins que van tancant-se amb els arbres i es van empetitint i imaginar-te tota mena de bitxets vivint-hi. Amb una mica d'imaginació, si observes un arbre ple d'heures mortes que li cauen al damunt, hi veuràs un monstre. Com van acabar Bruna Cusí i Judit Mascó sumant-se a una bogeria així?

Amb la Bruna ja vam fer el vídeo Bum Bum, que és una cançó que vaig fer amb b1n0. Les poques coses que sé d'actuar, me les va ensenyar ella aleshores. Judit Mascó, en canvi, va ser un fitxatge de la productora. En Pablo tenia molt clara aquesta idea d'una presentadora de televisió molt dels anys vuitanta i noranta, histriònica i amb el somriure congelat, i va sortir el nom de la Judit. Quan va acceptar tots vam dir: "Uau!", ja que és una icona de la moda a Catalunya, i veure-la en el teu vídeo és bastant fort. Diria que va entendre molt bé aquesta idea de frivolitat que vol transmetre el seu personatge, ja que, en el món de la moda, de frivolitats en devia patir unes quantes...

És un puntàs, l'escena on surt...

Tenim molt clar que la gent de la ciutat havia de ser com un sol personatge, una cosa molt uniforme. És una mica com la gallina dels ous d'or, això de trobar-se un monstre. Primer, com que és diferent, ens fa gràcia; després ens l'emportem; li donem afecte però, finalment, aquest afecte es transforma en una cosa que consumeix el monstre i l'acaba destruint. És una història que hem vist en mil personatges: Frankenstein, Eduardo Manostijeras...

La seva última col·laboració amb Pablo Maestres, 'Flora Caic', va acabar nominada en la categoria de millor vídeo alternatiu als UK Music Awards, junt amb treballs dels Idles o FKA Twigs.

Sí, però cal dir que, per a una persona com jo, abocar tants recursos i esforços a vídeos així... Em movia l'ambició, però, de fer una cosa que aquí no havia fet ningú, ja que, com deia abans, a Catalunya, per desgràcia, no se n'han fet mai, de pel·lícules de monstres. En el meu món, de fet, hi ha un munt de gent que els videoclips se'ls fan amb el mòbil! Segurament m'hi deixaré un ronyó, però tenia clar que, ja que ningú ho feia, ho faria jo. I haver pogut sumar més gent a aquesta aventura, per a mi, té més valor del que puguin dir els anglesos sobre si el vídeo és menys o més bo. Els artistes tenim l'obligació de deixar-nos la vida en allò que fem. Sense idees boges, el país, culturalment, no avançaria.

Fins i tot pot arribar a estar mal vista, l'ambició artística, en aquest país.

Això és perquè se sol confondre amb una ambició quant a reconeixement. Que t'aplaudeixin, que et donin premis... aquestes coses. Jo, però, no la tinc gaire, aquesta ambició. De fet, sempre he gaudit més dels concerts petits que no pas dels grans. Si puc arribar a final de mes, omplir una mica la nevera i poder continuar fent la música que vull, ja em donaré per satisfet. No em compraré un cotxe, però hauré fet una pel·lícula de monstres! Què hi diu, d'això, la seva dona? [Louise Sansom, amb qui Palau va compartir el grup Anímic i, actualment, al capdavant de la discogràfica Hidden Track]

Li sembla bé, per això ens entenem tan bé. Està, de fet, més boja que jo, que a vegades em venç la prudència i voler ser una més conservador. Ella diu: "Oi que se suposa que estarem vius, el mes que ve, doncs fem-ho!"

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 03-05-2024, Pàgina 26

-El Punt Avui. Nacional 03-05-2024, Pàgina 26

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2413497-sense-idees-boges-el-pais-culturalment-no-avancaria.html>